

Detta minns jag

När mamma förlorade kontrollen

En berättelse i två delar av Ulla Lander

Jag ordnar mys.

Jag ordnar mys.

Också hos ett stadsbarn sitter det nedärvt att man ska se om sitt hus. En dag när bara min tvillingbror och jag, yngsta barnen av sex sammanlagt, var hemma och mamma hade en lugn och skön dag, gick omkring och pysslade, kanske gnolade, fick Ulf och jag för oss att vi skulle leka koja.

Sju personer i en trerummare innebär naturligtvis fullfulla garderober och klädkammaren skulle inredas tyckte vi. Men där var mörkt som i en finnbastu om natten och snart kom någon på att vi borde ha ett ljus därinne. Eftersom jag fortfarande är intresserad av stearin och mys, tar jag på mig skulden för att någon hämtade ljus och tändstickor.

Snart började det brinna någonstans i kläderna och Uffe och jag kunde inte släcka själva. Mamma kände rök lukten och angrep elden i grevens tid, men brandkåren kom förstås och förstörde vår koja.

Själv kommer jag inte ihåg särskilt mycket, men mina äldre syskon berättar gärna om vad ”de j-vla ungarna” gjorde.

Jag ordnar aspirantmake

Årets första isbrytare
är i sta'n och ikväll
är det dans på
Blackis folkets
hus.

Jag ordnar aspirantmake.

Kanske ska jag berätta att pappa drucknade 1949 när jag bara var ett år, så mamma hade mycket att stå i och kunde inte vara med överallt. Härav blev vi barn säkert mera självständiga och ansvarstagande än vi skulle blivit annars.

Nyfyllda 16 år fick jag äntligen lov att gå på dans ensam med några väninnor. Mamma och mina äldre systrar förmanade och tjtade om att jag skulle jag akta mig för sjömän. Vad hjälpte det när den ende kille jag gillade på Blackis var just en sjöman. Han var klart och tydligt utmärkt med flottans blåkrage och vi promenerade hem tillsammans i natten. Sade god natt vid ytterdörren på bilden här intill och kom överens om att jag skulle komma ombord nästa dag på isbrytaren Tor som skulle ha visning för allmänheten.

Trots allt tyckte mamma mycket om sin blivande svärson, vilket förstås måste tolkas som att det inte alltid är dåligt att tappa kontrollen. Vi lever fortfarande tillsammans och han är
j ä t t e g a m m a l.

50 år sedan vi kom överens om att träffas imorgon
på statsisbrytaren Tor. Inga spår men det var snö den kvällen.

Här gifte sig sjömannen och jag två år senare, när han lämnat tillbaka den blå kragen och skaffat landfast jobb.
Luleå domkyrka.